

NØVN

Til minnis um Hannu Mariu Augustinussen (nevnd Hanna í Smyllum)

Fødd 15.08.1923 – Deyð 08.05.2013

Tá tíðindini eru ófrættakend, tørvar tær eitthvørt at halda fast í. Tár geva tær henda linna.

Hanna fór um sýnina 89 ára gomul. Hennara tíð var komin.

Vit gráta tí vit hava mist hana. Vit elskaðu hana, og vita, at vit fáa hana ikki aftur. Allar frálíku løturnar saman við henni, minnast vit aftur á, við gleði. Hon dandandi um gólvi, kaffi, bollar og annað gott.

“Eru tygor klárir ? Far á loftið og sov, tygor mugu verða væl fyri til dystin í morgin”.

Hanna, var Váðbingur til tað síðsta.

Hanna varð ein vitug og nærløgd kvinna. Hon upplivdi nógv á síni lívsleið, baði við og mótgongd. Hon tók baði, við røttum ryggi.

Hanna var dóttir Jacob (1898 – 1981) og Helenu (Jóhanna Maria Helena 1899 – 1965) Mohr. Hon var ein av

fimm systkjum, tveir brøður og triggjar systrar.

Nógv ár varð millum systkini, elsti bróðurin Arni (Arne Johan Mohr, f: 01-11-1919, d: 17-08-1999) varð tvinni áratíggjur eldri enn yngsti eftirkomin Birgir (Jákup Birgir Mohr f: 26-01-1942). Ímillum hesar báðar, komu systrarnar Hanna (Hanna Maria Augustinussen f: 15-08-1923, d: 08-05-2013), Poulina (Poulina Jacobsen f: 16-05-1921, d: 20-11-2001) og Morentsa (Jenny Morentsa Augustinussen: f: 13-09-1932, d: 20-01-2001).

Gott varð millum systkini. Hóast fjarskotin í aldri, og fjarðstøðu, gloymdi ongin teirra sín uppruna. Eftir kríggi, vóðru Arni, Hanna og Morentsa verandi í Vági. Poulina flutti til Klaksvíkar, meðan Birgir fór til Danmarkar at lesa.

Systkini lögdu orki í, at vit eftirkomar skuldu kenna beinagrindina. Tey funnu

saman, tá høvi beyðst. Millum onnur teimum at takka, gjørdist samankoman Thorsvig, ið varð hildin í Samljóð í Skopun (har mamma hennara Helena vaks upp) veruleiki. Nøkur ár seinni varð aftur familjusamkoma hildin í Stóra pakkhúsið á Gørðunum í Vági.

Hanna giftist Joen Pauli Augustinussen (f: 28-08-1920, d: 02-05-1982), eisini nevndur “Lýtli Pallin”. Hanna og Pallin fingtu børnini Jonhild (gift Jens Kjarbo, f: 28-08-1942, d: 10-02-2001), Helenu (gift Brynjálvur Dahl), Páll (giftur Helenu Dahl Augustinussen) og Jákup (giftur Olevinu Augustinussen). Hanna og Pallin fingtu 12 ommu- og abbaðørn.

Hanna vann sær nógvar lívsroyndir. Hon misti mammu sína, Helenu, á lutfalsligum ungum árdøðum. Hon upplivdi eisini at missa mann og son, áðrenn hon sjálf fór um sýnina. At missa mammu,

og síðani lívsfelagaða er hart, at missa sonin (“Gaga” 1952 – 2006) kendist henni óyva harðari.

Hanna varð ung kvinna undir seinna heimsbardaga. Ein hørð tíð, har baði faðir, bróður, maður og verðfaðir, vunnu sær uppihald á sjónum. Teir førdu mat um høvini til sameindu herdeildirnar, og gjørdu sítt til, at Sameindu Tjóðirnar vunnu kríggi.

Tað tók fast á tey ið sótu heima. Nógvir av monnunum vunnu ikki upp aftur land. Jacob og Arne silgdu við sluppini City, meðan verfaðir Honnu, Johan í Smyllum, först við “Grasinum” í 1943.

Livur tú nóg leingi, er tú partur av søguni. Hanna legði sín mátt - og alsk - til mentan og íttrótt, tað verið seg fótból, handból ella aðra ítróttargrein.

Hon var fryntlig og umhugsin, tá tað kom til blíðskap og næstrarkærleika. Jóansøkuna fór tú ikki forbi,

uttan at hava sitið væl í Smillum.

Hanna fekst nógvið djór. Meginpartin av lívið sínum ansaði hon neytum og seyði í hagapartinum “Fjalli”. Hon hoyggjaði alt hoyggji turt.

Í myndatalu var Vágs Bóltfelag hennara barn. Pallin og Hanna fostraðu nógvar eldsálir, ið traðkaðu svørin á Eiðinum. Hennara stoltleiki varð ein fragd fyri eyga og oyru, tá børnini – saman við øðrum liðfeløgum – bóru steyp og heiður til Vág.

Hon góðskaði tíðina,

fólki og umhvørvið. Hon fann gleði í teim sum vóru um hana, børn, svigarbørn, ommubørn og vinfólk.

Vágur hevur mist eina kvinnu. Hon var lítillátin og ósjálvsøkin. Hon varð góð við sítt fólk, og sín heimstað.

Sum ljósið vinnur á myrkrinum, vinnur gleðin á sorgini. Vit minnast teg - Hanna - við virðing og stoltleika.

Hvíl í friðið.

Bjarki Mohr

Vilhjálmur Gregoriussen til minnis

Sunnudagurin 21. juli rann upp sum allir aðrir dagar, her í Skúgví við mjørka, sum tað hevði verið í langa tíð.

Tá tíðindini frá Kv. komu kl. 14. 00 hoyrdu vit hesi tungu boð um vanlukku, sum var hend í Vágum, har triggir mans vóru deyðir.

Beint eftir hetta hoyrdist eisini um eina unga kvinnu, sum var deyð so bráðliga.

Í meðan vit sita, sum øll onnur, og hugsa hvør nú man verða raktur, fáa vit at vita, at Vilhjálmur er tann eini av hesum monnum, sum eru deyðir.

Sjálvt um eg bara kendi Vilhjálm, so vóru fleiri her, sum kendu Høgna og eisini onkur, sum kendu Hans. So okkara bygd stóðgaði eitt bil henda dagin.

Hesin dagur bleiv sjálvandi ein serstakur dagur, sum vit nokk seint gloyma.

Øll fløggini, í okkara lítlu bygd, fóru henda dagin í hálva stong.

Tað var ein so serlig uppliving at koma út henda dagin, og mæta fólki eftir hetta.

Byggin var huld í mjørka,

tað var eins og náttúran eisini vildi vísa okkum hvussu tungur dagurin var.

Føroyingar hava ofta roynt slíkar dagar fyrr, og koma nokk eisini at royna tað aftur, tíverri.

Vilhjálmur var nøkur av sínum barnaárum í Skúgví, tí kenna vit hann so væl.

Fyrsta eg minnist um at Vilhjálmur skuldi koma til Skúvoyar, var einaferð eg var á veg til Havnar við Pride, við í ferðini var ein sera blíð og fitt kona, hon segði mær, at sonur hennara skuldi koma til Skúvoyar at vera í eina tíð, og bað meg verða góðan við hann.

Vilhjálmur kom so, og nakað seinni kom Gunnar.

Teir høvdu báðir eitt gott sinnlag, og vóru so fittir, at ikki bara eg, men øll blivu góð við teir. Fyri okkum her suðuri hava teir líka síðani verið skúvoyingar

Sum sagt so kendust eg og Vilhjálmur sera væl, eg haldi eg kann siga, at vit vóru ungdomsvinmenn.

Okkara vegir fóru ikki í somu ætt, tí soust vit ikki so

nógv eftir at vit blivu vaksin, men tó so, vit hittust altíð av og á.

Eg ætli ikki, at skriva so nógvið um míni barnaminnir um Vilhjálm, tó okkurt. Vit óvitar her suðuri komu rættuliga nógvið oman á Skipagøtu hesi árin, og vit høvdu

tað gott har niðri.

Vilhjálmur var við í øllum, sum fyrst í bygdini, eisini var hann við til bakka, eftir eggjum og til lundafleyggj.

Av tí at Jens, sum hann búði hjá, var seyðamaður saman við pápa mínum, høvdu vit nógvar dagar sam-

an, baði á rakstri og rættini.

Eg var eisini saman við honum í Havn við hvørt, eg var ofta inni hjá teimum úti á Reyni, eisini var eg onkuntíð inni hjá Liffu, ommu hansara, saman við honum.

Eg bleiv altíð hjartaliga móttikin av hansara skildfólkið.

Sum presturin segði í kirkuni, so hevði Vilhjálmur eitt einastandandi sinnlag, hann smiltist altíð, var altíð stillur, hann segði ongantíð ov nógvið, men kortini so tosaði hann altíð við tey hann møtti, líkamikið hvør tað var, fyri Vilhjálm vóru øll fólk líka, um man sat í hægsta sessi ella lægsta.

Hesi seinnu árin, síðan eg flutti aftur til Skúvoyar, soust vit ikki so ofta, tað var næstan bara tá ið hann kom suður at reka.

Altíð var tað ein stuttleiki at mæta honum, og fáa eitt prát um leyst og fast, bleiv tað eitt longri prát, so endaðu vit altíð aftur í barnaminnunum, har var sjálvandi so nógvið at taka av.

Vilhjálmur hevði ein sera

sjáldsaman eginleika, sum eg ikki ordiliga fái sett orð á, tað var eins og ein serstakur friður og tryggleiki kom yvir meg, tá eg var saman við honum, um tað so bara var eina lítla løtu vit vóru saman.

Tá ið vit vóru á veg til Havnar, til jarðarferð hansara, segði ein kona tað sama um hann, so hetta var ein kensla, sum onnur eisini høvdu.

Góðu tit, sum hava mist so nógvið, vónandi fara tit kortini, við Guðs hjálp, at hava tað gott í komandi tíðum, sjálvt um tað verður tungt.

Tað verður so ofta sagt, at tíðin leikir øll sár, sjálvur haldi eg ikki at tað er so, men tíðin lærir okkum, og noyðir okkum at liva við sorgini, hon verður altíð har, men hon verður ikki so nærverðandi, sum hon er í hesum døgum.

Góði Vilhjálmur, saknurin her suðuri er stórur, og tú verður ofta í tonkum okkara framyvir.

Guðs friður veri við minninum um Vilhjálm.

Harry Jensen